

L'amor i l'occident

Crònica del concert de Xavier Baró al BarnaSants 2016

Xavier Baró³ va actuar l'1 d'abril passat a la sala Luz de Gas de Barcelona, dins del festival BarnaSants. Acompanyat al piano per **VÀ-ctor VerdÀ**^o, va estrenar algunes cançons del seu disc imminent, i una fada ho trasmuda (La llàntia, 2016). Cançons d'amor i de compromís amb la poesia.

Xavier Baró cantant "Els corbs", sobre un poema d'Arthur Rimbaud Foto: Juan Miguel Morales

Fa uns dies, **Xavier Baró** deia en una entrevista a *El Periódico* que preferia veure l'amor com un esperit màgic i no com una reacció química. Efectivament, l'amor deu ser totes dues coses, màgia i biologia, però també una de tercera: literatura. De fet, l'amor és el gran tòpic literari a Europa des dels trobadors. L'humanista **Denis de Rougemont** va parlar d'aquesta tradició inesgotable en un gran llibre, *L'amor i l'occident*.

D'aquesta font literària és d'on beu **Xavier Baró**, que canta en un arrelat català occidental i que pertany a l'espècie dels poetes il·luminats. Al Luz de Gas, abans de presentar el repertori nou, va oferir dues cançons bandera del seu vessant més visionari: "Miro amb els meus ulls" i "Submergit en el riu".

La primera cançó nova en sonar va ser "Per les aigües de Dublín". Balada portuària, densa i carnal com l'"Amsterdam" de **Jacques Brel**. Aquesta peça promet ser un dels pilars del nou àlbum. I en la mateixa línia èpica, "Desbordament" descriu la força de l'aigua que davalla des de les muntanyes fins al mar. En totes dues cançons, piano i guitarra acústica van sonar cabalosos, potents i torrencials.

La resta de novetats que van sonar al concert van tenir un to més íntim i entotsolat, amb ambients més nocturns: "Vora un dolmen", contemplació d'un paisatge màgic a les Garrigues; "Les flors de l'estany", una cançó tremendament suggerent que ni el músic mateix pot explicar encara, com aquella altra en què dos enamorats no es troben perquè han perdut la rosa dels vents, o "Cançó índia de mitjanit", que transcorre a la llum de la lluna.

Intercalades amb aquestes, el cantautor d'Almacelles va revisar trumfos de treballs anteriors, com "Els corbs", que **Xavier Baró** canta sense guitarra mentre les mans gesticulen i **Víctor Verdú** dibuixa amb el piano les anades i vingudes dels ocells negres pel cel, com si fossin àngels; la vitalista "Botes catalanes", dedicada al company **Enric Casasses**; la tradicional crònica de successos "A la plaça fan ballades"; la terrible, pacifista i elèctrica "El nen d'Hiroshima", moldejada al llarg d'anys per **Nazim Hikmet**, **Pete Seeger**, el **Grup de folk** i **Xavier Baró**, i "El jove joglar", adaptació de "Minstrel Boy" de **Bob Dylan**, allargada amb alegria i un amable relaxament d'energia folk.

"Flors i violes", cantada pràcticament a les palpentes, com el trapezista que actua sense xarxa, va tancar el concert. Altres vegades ho hem intentat explicar: **Xavier Baró** ens agrada perquè

neda contracorrent. No canta sobre banalitats, sinó que encalça flors blaves i cavalls verds. Ens agrada el seu compromís. Ell tanca els ulls i busca els secrets de la poesia.